

[Camrø]

denne sag, før amtsrådet her i slutningen af 1980 retter henvendelse.

Fru Margrete Auken nævnte i sit indlæg 1978-sagen omkring de dødfundne fugle ud for Cheminova. Det var en sag, som ikke blev påklaget til miljøstyrelsen, og det var en sag, som de lokale myndigheder ikke kunne finde entydige beviser i. Jeg skal ikke her bedømme, hvorvidt de lokale myndigheder foretog tilstrækkelig omfattende analyser. Det er ministeren i færd med at undersøge, og det er altså noget af det, vi vil få frem i den analyse af behandlingen lokalt af sagen, men der kom ikke nogen klage videre, og på den baggrund var miljøstyrelsen ikke inde i vurderingen.

Men i november 1980 fremkom der fra Ringkøbing amt oplysninger om en alvorlig forurening fra giftdepotet ved høfde 42 ud for Cheminovas virksomhed. Den 11. november 1980 beskæftigede folketingets miljøudvalg sig for første gang med sagen i to skriftlige spørgsmål til miljøministeren, spørgsmål, der lød, at man gerne ville udbede sig ministerens oplysninger om, hvilken offentlig myndighed der skulle tage initiativ til at kræve depoterne fjernet, og hvilke instanser der skulle bære omkostningerne, og hvem der i givet fald kunne rejse erstatningskrav imod.

Den 3. december 1980 skrev Ringkøbing amtsråd til ministeriet for offentlige arbejder og anmodede om en fjernelse af depotet ved høfde 42, og den 12. december meddelte miljøstyrelsen miljøministeriets departement, at miljøstyrelsen på baggrund deraf havde bedt Ringkøbing amtsråd om en nærmere beskrivelse af de målinger, der lå til grund for henstillingen om at fjerne depotet.

Den 8. december bad miljøudvalget ministeren give udvalget oplysning om ansvarsplacering, udsivningsrisiko og mulighederne for fjernelse af giftdepotet på Harboør Tangen.

På grund af Ringkøbing amtsråds alvorlige bedømmelse af sagen og det forhold, at stormene ved nytårstid havde skabt frygt for, at havet kunne bryde igennem strandlinjen og foranledige, at depotet blev blotlagt og eventuelt helt eller delvis skyllet i havet, bad ministeriet den 9. januar om, at miljøstyrelsen fremskyndede sin vurdering af risikoen.

Den 14. januar besigtigede miljøstyrelsen depotet, og 2 dage efter, den 16. januar, indstillede miljøstyrelsen til ministeren, at man

undersøgte to punkter, nemlig hvad det forhøjede kviksølvindhold i havet ud for depotet betyder for fiskebestanden og miljøet i øvrigt, og mængden af forskellige stoffer, der ligger i depotet, specielt kviksølv mængder. Det var i forbindelse med belysningen af dette første spørgsmål, at havforureningslaboratoriet, som er en instans under miljøstyrelsen, blev sat til at foretage opfiskninger af fisk og skaldyr og udtagning af bundprøver.

For at forebygge, at en direkte gennem-brydning skulle foranledige en udskylning i havet af hele depotet, forberedte man med det samme at foretage en strandfodring, som det kaldes, altså en udlægning af sand, som selvfølgelig er udlagt på det sted, hvor eksperterne finder at det skal udlægges. Det er jo ikke nødvendigvis lige ud for depotet, for havet flytter hele tiden sandet på disse områder, og det er naturligvis udlagt nøjagtigt på det sted, hvor det gavner mest.

Den 9. marts 1981 forelå fra miljøstyrelsens havforureningslaboratorium den første delrapport om analyser af nogle fisk og bundprøver fra havet ud for høfde 42. Heri påvist et for højt kviksølvindhold i fisk og skaldyr opfisket ud for depotet. Denne delrapport var ikke i sig selv så dækkende, at den kunne bruges som et udtryk for, at der forelå en i egentlig forstand sundhedsrisiko i forbindelse med udsivningen. Men der skabtes et stærkt røre om sagen, og miljøministeren indtog klart det standpunkt, at enhver tvivl – og der hersker tvivl, og det er også klart kommet til orde i rapporten, som jeg skal komme tilbage til om lidt – skulle komme miljøet til gode derved, at der straks skulle skrives ind. Og allerede den 13. marts, altså 4 dage efter, at ministeriet havde modtaget rapporten, besluttede regeringen, at depotet skulle fjernes.

Jeg vil gerne her udtrykke som den socialdemokratiske gruppes holdning, at vi finder, at miljøstyrelsen og miljøministeriet har handlet så hurtigt og så omhyggeligt, som det overhovedet er muligt, og at det ikke var muligt at skride ind, før havforureningslaboratoriet havde foretaget sin undersøgelse, for før vidste man ganske enkelt ikke, hvori problemet bestod, og hvordan det skulle løses.

Det problem, man kan rejse, er så, om lokale myndigheder er teknisk stærke nok, teknisk tilstrækkeligt udrustede til at føre kontrol med stærkt miljøbelastende virksomhe-